

12.1.20, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Ochraňuj mě, Bože, utíkám se k tobě! Pravím Hospodinu: „Ty jsi, Panovníku, moje dobro, nad tebe není.“ Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo, neboť v moci podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě. Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho. Ž 16, 1-2.9-11

PÍSEŇ 171 buď pánu čest

VSTUPNÍ MODLITBA

Náš Pane, vodou křtu jsme byli připojeni k tvému lidu v tomto světě. Mnozí z nás byli tak malí, že si na tu chvíli nepamatují. To však není důvod, abychom na svůj křest ve svých životech zapomínali. On platí, dokonce i když my svým jednáním, myšlením a mluvením jeho platnost zpochybňujeme či popíráme. Pane, smiluj se nad námi hříšnými a daruj nám i dnešního dne další šanci začít ještě jednou. Chválíme tě za milost nám prokázanou v Ježíši Kristu. V něm za námi přicházíš do naší pokory a podáváš ruku, která chce pevně uchopit a vést správným směrem. Za tuto podivuhodnou, neurážející se a neztracující spravedlnost děkujeme.

Ty jsi síla všech, kdo svou naději skládají v tobě. Sami ze sebe nemůžeme před tebou obstát, nejsme schopni žít podle tvé vůle a konat dobro. Prosíme, přijmi naši modlitbu, pomoz nám a vlož svého Ducha do našich srdcí. Dej, abychom se ti z tvé milosti líbili v tom, co chceme i co konáme. Amen

1. ČTENÍ Iz 42, 1-3

PÍSEŇ 667 vítězi k počtě zpívejme

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Znamení tvé mocné přítomnosti, náš Bože, můžeme spatřovat mezi námi. Obracíme se k tobě a pokorně prosíme, abys mezi námi přebýval a působil.

Prosíme, probouzej v naší společnosti i ve všech národech touhu usilovat o to, co je prospěšné všem lidem i celému tvému stvoření, co odpovídá tvé vůli i tvému zákonu.

Přimlouváme se za tvou spravedlnost. Dej, ať se prosazuje, ať mezi lidmi získává na významu a důležitosti milosrdenství a odpuštění. Dej, ať se zasazujeme o pokoj a mír.

Prosíme, ať vlačnost a nedůslednost či dokonce pokrytectví těch, kdo se hlásí k církvi, neodrazuje ty, kdo tě nově hledají a kdo potřebují zakotvit ve společenství tvého lidu.

Přimlouváme se za požehnání všem, kdo se zasazují o právo a pravdu, kdo podníceni láskou k bližnímu druhým slouží.

Prosíme za ty, kterým neumíme pomoci. Buď jim nablízku ty sám, posiluj je, obohacuj jejich život. Dávej nám poznávat, v čem spočívá kvalita života a hlubina opravdového lidství. Dávej nám poznávat svou dobrotu a blízkost.

V Duchu tvého Syna k tobě voláme: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. Nehledejme prázdnou slávu, nebuďme jeden k druhému vyzývaví, nezávid'me jeden druhému. Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův. V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas. (Ga 5,25n; 6,2.9)
POŽEHNÁNÍ A všem vám, kdo ve svém životě necháváte vládnout Ducha Božího a zákon Kristův, potomstvu Abrahamovu a Izraeli Božímu, pokoj a slitování. Hojnost požehnání našeho Pána buď s vámi. **PÍSEŇ** č. 486 Svaté Boží požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 3, 13-17

Milí přátelé,

Křtitele bychom měli, a to přímo samotného Jana, adepta taky, a to přímo samotného Ježíše a teď ještě důvod, proč se nechat pokřtít a také společenství, do kterého se tak učiní nebo lépe řečeno hlas, který by řekl: právě tebe jsem si vyvolil za křesťana a dám ti k tomu i své požehnání.

Ale jak i sami vidíme nebo spíš slyšíme, ani jedno z toho není tak jednoduché, jak by se na první pohled zdálo. A teď proč, kde jsou ti, kdo by podobně jako Ježíš přišli, že se chtějí nechat pokřtít, případně by někoho přivedli, že ho, ji chtějí nechat pokřtít. A co se vůbec stalo s křesťanskou, potažmo evangelickou vírou, že budí takové rozpaky a kde je v tom společenství sboru a církve, do kterého se křest obvykle provádí.

Otázky, na které se jako obvykle těžko hledá odpověď. Ale právě s nimi přichází Pán Ježíš až z Galileje k Jordánu za Janem, aby se nechal od něho pokřtít. Víc, než on mu totiž leží na srdci jeho vlastní křest, chce se stát křesťanem, přihlásit se ke křesťanské víře a náboženství a tím i současně poodstoupit od toho, do čeho se původně narodil, od židovského náboženství a pokolení a naplno přijmout novozákonní křesťanskou víru.

Jan mu v tom však brání a říká, že ani on ještě není pokřtěn, respektive by spíš měl Ježíš jakožto původce všeho křesťanského pokřtít jeho a ne naopak. Ne, že by se Jan přímo bál Ježíše křtít, spíš si toho nepřipadá být hoden, já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně. Kdo jsem já, abych přímo tebe křtil, křtí si sám a pokřtí rovnou mě. A nemůžeme mu to mít za zlé, křtí ve jménu toho, díky komu se se křtem vůbec začalo a do společenství ostatních křesťanů.

Co na tom je tak zlého. A proč tu ani o tom kýženém společenství není ani slovo. Ježíš se chtěl a chce nechat pokřtít proto, aby se naplnilo vše, co Bůh žádá. Bůh to tak chce, tak mu v tom nebraň, milý Jane. A tomu už Jan nebrání, když to chce Bůh, tak pro mě za mě tě klidně pokřtím. A proč to Bůh chce, proč si to žádá, vám povím až za chvíli. Je totiž zajímavé, že dnes jako by tomu bylo spíš naopak. Dnes jako bychom čekali hlavně na to, až to bude chtít člověk sám, až si k tomu sám najde cestu, až se pro to sám rozhodne, hlavně ho do ničeho nenutit a nechat mu kýženou svobodu. Jenže a v tom je ten největší problém, těžko se může rozhodnout pro něco, co sám třeba ani nepoznal a narážím na to dnes a denně, ve svobodě se můžeme pro něco rozhodnout, až když to poznáme, až když víme, pro co se vlastně rozhodujeme.

Přicházíme totiž, my i oni, o něco strašně podstatného. Ochuzujeme se o samotnou Boží přítomnost mezi námi, o Boží blízkost

k nám, lidem, o to, aby se i k nám mohl Bůh přiznat a dát nám své požehnání. A nejen nám, ale i těm druhým. A ne kvůli sobě, ale kvůli nám samotným. Bůh i proto ve svém synu sestoupil k nám lidem, aby se nám tím jednak dal poznat a jednak tu byl spolu s námi, v naší bídě i dobrotě a my mu tak za to mohli poděkovat. Za ty, kdo v tom jsou spolu s námi, ale i za ty, kdo na to ještě čekají. Někdy se tomu také říká Boží spravedlnost, když připustíme, že všechno to, co dělá pro nás, si žádá i naši vděčnost a odpověď v podobě radostného přitakání jeho darům a vedení k tomu i ty, co jsou kolem nás.

A když to všechno ze sebe Ježíš takhle vysype, že tu jde především o Boží spravedlnost projevenou k nám, lidem, nezbyvá ani Janovi nic jiného než tomu nebránit. A Ježíše pokřtít. Když totiž Bůh řekne, třeba že je dobré nějak vnímat jeho přítomnost a jeho blízkost, není špatné mu ten prostor i dát a nechat ho přijít i mezi nás, do našich domovů, rodin, i do našich lidských vztahů, lásky, jakou nám opět může dát jen on sám. A v tom se totiž ukazuje i jeho přítomnost, blízkost a spravedlnost, že vůbec připustíme, že i k nám se Bůh přiznává a spojuje nás v jedno tělo, jeden sbor, jednu církev, i když třeba tisíce společenství, proto se o nich moc nemluví, přesto je to Boží, Bohem vyvolené a Ježíšem zpřítomnělé jen jedno.

Není to však jen o nás. I na Ježíše musel přijít Duch, a to Boží Duch, aby naň sestoupil a dal se mu i on poznat. Jo, někdy se

tomu říká duchovní rozměr našich životů. To je to, co teď těm lidem tak strašně chybí a nám možná taky, otevřená nebesa, otevřené nebe a z něj sestupující něco vyššího a většího, než jsme my sami, ne nějaký zázrak, těch jsme si už užili, ale pohled někam výš a dál, až za horizont naší všednosti. Zažít a prožít taky někdy něco jiného, než jsme my sami a otevřít se právě té svátečnosti, jakou nabízí i člověkem stále ještě nepoškozený Boží Duch. Kterak sestupuje jako holubice a přichází na Ježíše, aby se ho mohl ujmout a říct mu své ano, jsem tu i pro tebe. A to je i to, nač i Ježíš tak dlouho čekal.

Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil, zní z nebe ta radostná zvěst, promlouvá přímo Boží hlas, který říká jednu jedinou věc. Pánu Ježíši, že si ho Bůh vyvoluje přímo za svého syna, a nejen že ho přijímá do svého společenství, ale současně mu tím potvrzuje i tu cestu, na kterou se Ježíš vydal, cestu se samotným Bohem. Bůh si Ježíše vybral, nazval ho svým synem, co víc se může člověku stát, ale především ukazuje i nám tu cestu, která vede přímo z otevřeného nebe až k nám, lidem, do naší všednosti, práce i starostí a říká nám i ty se můžeš stát tím vyvoleným a milovaným, přijmeš-li, že i s tebou to myslí Bůh vážně. A co je víc než křest, vědomí, že to i s námi a se mnou myslí Bůh vážně a chce pro nás jen to nejlepší.

A co s tím teda teď a tady. A jak to všechno aktualizovat do dnešní doby. Ježíšův křest byl jen začátek jeho cesty, jeho životního

putování, jeho působení, jeho božství. A my chceme lidství, chceme, aby tu Bůh byl spolu s námi a chceme, aby se i nám otevřelo nebe a přímo z něj zazněl ten Boží hlas, i přes všechny tvé nedostatky, chyby a omyly, otázky i pochybnosti tě mám, člověče, rád a rád se k tobě budu vždy přiznávat a neustále ti opakovat, že i ty ke mně a do mého lidu patříš. A dám ti i tu kýženou svobodu, ne, že by sis mohl dělat, co chceš, k tomu jsme ostatně ty i já daleci, ale můžeš si vybrat, život ve skutečné svobodě, kde je přítomno i dobro, a to pro všechny lid, ve svobodě, kde sice je vše dovoleno, ale ne vše prospívá, ve svobodě, kde i ty můžeš přitakat Božím hlasu a patřit do jeho společenství, i když to přímo řečeno nikde není. A pořád si můžeš vybrat. Anebo si řekneš, já na to přece nemám, je to nad mé síly, nejsem toho hoden nazývat se tvým služebníkem. Pořád si můžeš vybrat. Ale moc nepřeber, to, že je zrovna teď otevřené nebe a nabízí ti přímo Božího Ducha, nemusí se sice stát jen Ježíšovi, ale dobře nastraž obě uši, abys to všechno i včas zaslechl.

Žijeme totiž v době, která dřív nebyla, že totiž ten tichý Boží hlas často přehlušujeme hlasy vlastními, že se už nedostává tolik prostoru ani na otázky, které by měly naplnit i ty četné Boží žádosti k nám lidem. Žijeme spíš v tom, že na všechno už je nějaká odpověď a už ani nebe moc neví, co s námi.

Žijeme v době, která by se dala charakterizovat i Ježíšovými slovy připust', abychom naplnili všechno, co Bůh žádá. Ale jak se to dělá. Malá a poslední ilustrace na závěr. K tomu, aby někdy promluvílo taky něco jiného, než jsme my sami, se někdy hodí ticho, já ho mám docela dost, takže se bez něj i obejdu, ale poté, si Ježíš s Janem vyjednají ten křest, promluví už jen Boží hlas. Je to celkem důležité i proto, že konečně po všech těch peripetiích, kdo má vlastně koho křtít, nechají zaznít i toho, který je pro křest zdaleka nejdůležitější, přiznání se Boha, respektive Božího Ducha k člověku. A celé to říkám proto, že je dobré si tento duchovní rozměr uvědomit. A je dobré na něj i občas narazit a nechat to celé říct i přímo Pána Boha, který když může takto přijmout i svého syna, proč by nemohl přijmout i kohokoli z nás. Problém je v tom, že je to právě i na nás, kdo tomu vůbec dáme prostor a spolu s celým nebem otevřeme i my sami otázku po tom, nejsem tu jen já a ty, ale i ještě někdo další a třeba i ten, kdo by si tě taky rád vzal za svého.

K tomu všemu je však ještě dlouhá cesta. Cesta otázek a odpovědí, které zná jen Bůh, jen mu dát tu šanci, aby se k tomu člověku vůbec mohl dostat a říct mu své člověče, stojím i o tebe a tomu Jan již nebránil.

PÍSEŇ 178 krásná je modrá obloha